

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éi!

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizischczerńi w Budyšchinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

8. njedźela po šwjatej Trojizy.

Psalm 1.

Njewěra abo wěra — njewidžicze wy to wojowanje, kotrež w nětežišchim čašku mješ tutymaj woběmaj mozomaj wobsteji? Haj, wojowanje mješ njewěru a mješ wěru džěnša wšchudžom knježi. Šchto budže dobyč? W šjewjenju šwj. Jana šo nam powjeda, kaš Michał, tón wjšchšchi jandžel, a jeho jandželjo se smijom wojowachu, a kaš woni po dolhim, čježkim wojowanju škóncznie dobychu. — To je šlubjenje ša kóžde wojowanje mješ njebjeskimi a hěškimi mozami. To dobre dyrbi dobyč pscheczitwo škemu; wěra dyrbi dobyč pscheczitwo njewěre. Našcha wěra je to dobyče, kotrež je šwět pschewinjšo, praji šwj. japoschtol Pawol.

Na kajkim bošu chješch ty štejecž, luby šchješcizjano? Na bošu wěry abo na bošu njewěry? Měnišch ty, šo móže njewěra tebje šnadž šbožownišcheho čzinicž hacž wěra? Ně, psches njewěru budže čłowjek nješbožowny a nješpokojny, ale we wěre wón pokoj, měr a šbožnosč ša žiwjenje a wumrjecze namafa.

Teho dla wušwol šebi tón prawy pucž ša šwoje žiwjenje! Njekhodž na runym pucžu hrěcha, kiž w šapocžatku drje tebje wabi a tebi wšchitko dobre šlubi, kotrehož kónž pak je štaženje a šatamanštwó! — Ale křodž na čžěšnym pucžu bohobojasnosčje, kiž je w šapocžatku drje wobčežny, ale škóncznie ke krašnemu wottřknjenemu kónzei wjedže: k hnadže psched Bohom a čłowjekami a k šbožnemu ži-

wjenju we wěcznosčzi. — D nješapomń ženje pošlednju šchucžku našcheho psalma: „Tón Knješ šnaje pucž prawych, ale pucž bješbožnych šahinje.“ Tego dla daj šo džěnša napominacž:

Wušwol šebi tón prawy pucž ša šwoje žiwjenje!

1. Njekhodž na pucžu bješbožnych, ale
2. křodž na pucžu prawych, a
3. špomń pschezo na Bože šudženje!

1. Našch psalm šapocžnje: „Derje temu čłowjekej, kiž njekhodži po radže bješbožnych a nještej na dróšy hrěšnikow a nješyda na štole wušmėwšow.“ Šizom psched wjele lěštotetkami je potajkim wjele tajkich byšo, kajkichž my hišchje džěnša wšchudžom namašamy. — Wo „bješbožnych“ rěczi šwj. psalmišta, t. r. wo tajkich čłowjekach, kotřiz šu bješ Boha, kotřiz šu šo wot Boha džělili, wot tuteho daricžela wšchitkich dobrých darow, kaž njepošlušne džěcžo, kotrež šo wot šwojeho nana džěli, runjež chže nan jeno to najlěpsche šwojeho džěšcža, — bješbožny drje njecha „bješbožny“ rěcacž, ale „atheišta“, dokelž šebi myšli, šo tuto šłowo krašnišcho a mudrišcho klineži. Ale w našchej macžernej rěczi njeje „atheišta“ ničšo druhe hacž „bješbožny“. A bješbožny bncž je a wostanje hańba. — A dale šwj. psalmišta wo „hrěšnikach“ rěczi. Wty wšchitzy wěmy, šo šmy hrěšnižy a nimamy teje šhwalby, kotruž na Bošu mēcž dyrbjeli. Ale tola je rošdžěl mješ hrěšnikami a mješ hrěšnikami. Šsu tajzy, kotřiz njewjedža, šchto čzinja. Še pak tež tajkich, kotřiz š dobrej wolu runje to čzinja, šchtož je pscheczitwo Božej woli; tajzy šu temu

Knjesej hrošnosć. — A skónčnje swj. psalmista wo wu-
šmewzach rěči, — o kelto wušmewzom je tež dženša
wšchudžom w městach a na wšach! Wščitko swjate a
wyšoke šo wot nich sazpiwa, doniž njedyrbja i bojoseču a
se rženjom šhonicz: Bóh šo njeda sa šmėch mēc! —

Njesnajesč ty tež tak nětotreho cžłowjeka, kiž křodži
po radže bjesbóžnych a šteji na drošy hrěšnikow a šyda
na stole wušmewzom, a kiž chze tež tebe sawjesč? —
Wěšče je nětčžišchi cžaš, w kotrymž šmy žiwi, krašny
cžaš; wšchudžom w našchim lubym wótzowškim kraju mēr
a derjemēcze a dobry porjad knježi, tak šo móže kóždy
w nastupanju šwojeho swonkowneho žiwjenja špokojny byč.
Ale ša cžłowšku wutrobu je nětčžišchi cžaš šly cžaš; pschetož
wjele njepschecželškich mozow pyta šchescžijana wot praweho
pucža, wot teho jeneho, šchtož je nusne, sawjesč. — Nėhdy,
w lětach twojeho džěčatštw, šu twoji štaršchi, twoji
wuczerjo a kmóšja nad tobu štražowali, šo njebny na šwojej
dušchi šchłodowal. Ale nětko, hdyž šy dorosčeny, šu
wušmewzy kolo wokolo tebe, kotřiž chzedža se šłowom a
i pišmom, je šlubjenjami a i hroženjom šadžewacz, šo
njebny ty Bože kraleštwo pytal. Ale dyrbjeli woni to
dokonjecz? Nė, wopravdže niz. Šle rěče škaža dobre
poczinki. Teho dla, hdyž Bože šłowo a šakrament ničzo
njepłaczi, hdyž šo hanibne a nješchwarne šłowa rěča,
tam njepošłuchaj a nješmėj šo i druhimi! Wojuj to
dobre wojowanje wėry; šapschimin wēcžne žiwjenje, na kotrež
tež ty šy powołany, a pošnaj dobre pošnacze psched wjele
šwėdkami, šo by ty tym wušmewzam i tym hańbu na-
cžiniš, a woni budža mjelēcž.

Wušwol pschezo tón prawy pucž we šwojim žiwjenju!
Njekřodž na pucžu bjesbóžnych, ale

2. křodž na pucžu prawych. — Šw. psalmista nam
w našchim tekščze žiwjenje praweho wopišuje. Wón praji:
„Prawy ma lubosč i šakonje teho Knjesa a myšli na
jeho šakon wodnjo a w nozy.“ Prawy to cžini, šchtož je
Bóh nėhdy šojui pschikasal: „Njėch njepschindu kniži ša-
konja wot twojeho rta; ale pytaj w nich wodnjo a w nozy,
šo by džeržal a cžiniš zyle po tym, šchtož je w nich na-
pišane!“ Šo bychmy tež Boži šakon džerželi a cžiniš po
tym, šchtož je w nim napišane! — A jako šchescžijenjo
nimamy my jeno šakon, ale tež ewangelijon, t. r. tu wje-
šelu powjesč wo Božej hnadže w Šhryštušku Šesušu! —
Dokelž šy ty Bože šłowo tak husto w myšlach, šłowach
a šlutfach pschestupil, teho dla je Šhryštuš we šwojej nje-
wurjekniwje wulkej lubosči a we šwojej wēcžnej šmilnosči
na šwėt pschišchol, je našču winu a našču šchtrafu na
šo wšal a naš wumohl wot wšchitkich hrěchow, wot
šmjercze a wot cžertowškeje mozy. Njehori šo našcha
wutroba w naš, hdyž tajku hnadnu powjesč šlyšchimy?
Njedyrbi to nam wulke wješele byč, w ewangeliju cžitacz
a šo wobhonicz a psches to šwojeho šboža pschezo
wěščišchi byč?

A i cžitanju njech pschindže wuknjenje. Wšmicže to
šłowo horje i cžichej myšlu, kotrež do waš šchčėpjene je;
wono móže waš pošylnič w hodžinach špytowanja, waš
trošchtowacz w cžašach cžėrpjenjom a waš wobšbožič tež
w hodžinje šmjercze. A cžim lubšche je tebi Bože šłowo,
cžim lubšchi budže tebi tež Boži dom, twoja luba žyrkej,
w kotrež šo šakon a ewangelijon přėdujetaj; cžim šwėrnišcho
budžesč ty Bože wotkasanje wužiwacz, w kotrymž chze
Šhryštuš tebi wšchitke žohnowanja šwojeje wujednarškeje
šmjercze šobudžėlicz.

Lubosč i Božemu šłowu paš tebe tež i wješelemu
wušnacžu šwojeje šchescžijanškeje wėry nuczi. Šaj, cžehož
je wutroba pošna, to dže psches rt. Škóždy šchescžijan
dyrbi wješele wo šwojej wėry šwėdcžič. Šchtož i wu-
troby wėri, tón dyrbi tež w prawym cžašu wo šwojej
wėry rěčecž, hdyž šwėt wšchitkemu šwjatemu šchindu
cžini. Nunje w nětčžišchim cžašu, hdyž njewėra wšchu-
džom knježi, dyrbi kóždy šchescžijan wješely a šwėrnny
šwėdk šwojeje wėry byč. Špomincze na šwjatnyh japo-
šchtołow, na Augustina, na njeboh Dr. Luthera, kotřiž
bėchu móžni přėdarjo a šwėdkojo šwojeje wėry. Derje
temu, kiž je tajke Bože džěčo! Škřodž pschezo na pucžu
prawych! A

3. špomni na Bože šudjenje. — W našchim tekščze
rěka: „Tón Knjes šnaje pucž prawych; ale pucž bjes-
bóžnych šahinje.“ Pucž prawych i wotšknjenemu kónzej,
i wēcžnej šbóžnosči wjedže. — „Tón prawy je jako drjewo,
plodžene pschi wodnych rěčach, kotrež šwój plód dawu we
šwojim cžašu, a jeho lišče njestwjadnje.“ Njėje to rjany
napohlad, tak tajki šchtom šo w nalěču i ščėnjemi pschi,
tak w našymje šwoje plody njėše? Tak je ša waš šche-
šcijanow Bože šłowo ta študnicška, kotraž ma wodny došč;
wono naš wješelych džerži hacž do štaroby, naš pošylnja
we wšchitkich wobštejnosčach našchego žiwjenja. — Wny
njewėny, šchto pschichod nam pschinješe; ale hdyž šmy šo
se šwojej wėru twjerdže šakorjenili w Božim šłowje, po-
tom šmy prawi, a wo tajkich prawych šw. psalmista
praji, šo budža šo woni šelenič jako palmowy šchtom a
šo rosrosč jako žedrowe drjewo na Šibanonje. Šesušowa
móž je w nich móžna. —

Abu chzesč ty po radže bjesbóžnych křodžič? Š
šlyšch šłowo našchego tekšta: „Pucž bjesbóžnych šahinje.
Bjesbóžni šu jako plumy, kotrež wėtr rosmjeta. Bjes-
bóžni njewobšteja na šudjenju, ani hrěšnižy w šhroma-
džišnje prawych.“ — Ty šnajesč kónz městow Šodoma a
Šomorhny, kónz kralow Šhaba a Šelazara, kónz Šeru-
šalema. Šaj, bjesbóžni šahinu a wošmu kónz se štrachotu.
Bjesbóžny hižom tu na šemi šahinje, ale tež junu we
wēcžnosči, hdyž Bóh kóždemu da po jeho šlutfach.

Luby šchescžijano! Nėtk wušwol šebi tón prawy
pucž ša šwoje žiwjenje! Šajki pucž je tón prawy? Pucž
prawych, kotrehož kónz je pošna wješelosč a wēcžna
šbóžnosč, abo pucž bjesbóžnych, kiž šahinje? — Škřodž
pschezo na pucžu prawych, šo by šo tež tebi derje šchlo
hižom tu na šemi a junu we wēcžnej krašnosči. Šamješ.

M. w K.

Prėni psalm,

metrižny pschėloženy.

Šlób: Njėbudž šparna, moja dušcha —.

Derje temu, kiž šo wšdawa

Rady, pucža bjesbóžnych,

Šrėchi hidžič njepschestawa,

Wušmewzom šo hlada šlych;

Ale šakon Knjesowy

Wišche šej do wutroby,

Ma jón w myšlach i lubowanjom

Wodnjo, w nozy, i kóždym ranjom.

Tajki je kaž drjewo mlódne,

Wuplodžene pschi rěčach,

Kotrež w šwój cžaš plody šlódne

Njėše w dušchach, wutrobach;

Jeho liščje njeswjadnje,
 Ale stajnje čerstwe je;
 Nicžo njej, sčtož jemu wadži,
 Wscho so temu derje radži.

Tutym pať so njerunaju
 Njewěritwi, bjesbóžni;
 Čži su jako plawy w kraju,
 Kotrež wětr rozpiěrschi.
 Duž džě wobstatk nimaju
 Bjesbóžni na hūdženju;
 Słuch tež maju sa hūd srałnych
 W kóždej shromadžišnje prawnych.

Psčetož Bóh pucž prawnych snaje,
 Tych wón wodži, lubo ma,
 Tak so fromnych sbože traje,
 Kiž tón Anjes jim s hnady da.
 Tola pucže bjesbóžnych,
 Wušmėwzow a wschitkich słuch
 Te psched Božim prutom šhinu,
 Hdnyž so junu čašnje minu!

K. A. Fiedler.

Maczerńa lubosć.

Nano sahe w schottiskich horach khuda wudowa swóji domčičk wopušćičzi, so by hiščježe tón samy džen wječor k jenemu se swojeho pscheczelstwa dósčła, kiž běšče jej pschinoschł k sapłaczenju jejneho dołha flubil. Na khribjecze wona swojeho dwělětneho hynka nješesche. To bě dołhi, wobczěžny pucž, kiž tu nimo džiwich rěfow, tam nimo straschnych hlubinow wjedžesche. Wjedro bě najprjedy rjane, ale ptaczki harowachu a nad hórskimi wjetchami so čorne mróčzele pokajowachu. Ta khuda putniža dale krocžesche, hač so napořledku wichor šběhny, so blyski řeklowachu a slóncžnje husty řněh padacz pocža. Spróžna, wuhlódnjena a se šymu pschewšata wjazny ani do přědka ani do sady njemóžesche. Čženka draščicžka teho džěščža bě pschemacžana a jeho řłabe stawčiki se šymu tschepotachu. Duž tej maczeri woprawdže ryczerřka myřł pschindže; wona so řama nimale wschu swoju drařtu řlecze, s njej to džěčžo wobwi a jo do řkalneje řchłakoby poľoži. Na to pschecžimo wětrej řtupajo do domišny wróčžo čžerjesche, so by pomoz sa řwoje džěčžo pschuwjedła.

Domoj drje njedóndže. Wjėknjenje pať, kiž běchu řhonił, so řo macž wróčžila njebė, řo nasajtra na pucž dachu, tu macž a jejne džěčžo pytačž. Bórřny tu macž w řněšy ležo řmjersnjenu namalachu a na to tež njedaloto řłabe řalóřčenje řlyřchachu. To běšče tón řhnył, kiž bě do maczerńeje drařty řawaleny we řwojej řchłakobje derje trał. Maczerńa woporłiwa lubosć běšče jeho řiwjenje řđeržala.

Wjes tym bě wjazny hačž 50 lět řaschło. We wulkim měščze Glasgowske wobřarny duchowny řemřenje sa ludži se řchottiskich horow džeržesche a wo řesuwowej pařtyřskej lubosći rěčesche, kiž sa na ř řam do řmjercze džěšče. Sa pschitkad wón tamnu wudowu mjenowalše, kotruž běšče wón jako džěčžo řam hiščje řnal.

Měščto dnjow po tym bu tón duchowny ře řhoremu wolany. řako pschi jeho řožu řtejesche, jeho tón sa řuku pschimny, na njeho hladašče a džesche: „Wy mje drje njesnajecze, ja pať Wař řnaju. řa řym wjele lět po řwěcže wokoło čžahał a řym sa řwój wóžny řraj wojował. řšched něščto njedželemi jako wuřłuzeny wojal do tuteho města pschindžech a Wař psched kóřkim řlyřchach, jako wo tej wudowje a jejnym džěščžu powjedalšče. řón řhnył

— a pschi tym hłóř řtareho wojaka rěšče — běč ja. řenje lubosć řwojeje maczerje řabyl njeřřym; ale tež řhryřtuřa a jeho lubosć řenje njesapomnu.“

řón řhorý řařo řtany a je hiščježe wjazny lět jako řwěrný řłuzobnik řhryřtuřowý řiwy byl.

„Móže tež macž řwojeho džěščža řabycž, řo by řo njeřmilika nad džěščžom řwojeho řiwota? ř hačž by jo řabyla, dha tola ja tebye njeřam řabycž, řraji tón řnjes.“

Řhodž s Bohom!

řso tebi, řnježe, porucžam,
 řdnyž nimam tebye, řym ja řam;
 ř řu-li řta tu pola mje,
 řswět bjes tebye mi přóřdny je.

Řaž džěčžo dže se řarichimaj
 řřches mlodolětny řjany řaj,
 řak s tobu, řožo, řroschtny du
 řřches řłóncžne řona, mřofotu.

řa řhroble du w tej wěřtosći:
 řje twoja řuka njepušćičzi!
 ř njewidžu-li wulhoda,
 řso wóčžo k njeřju posřěha.

řy widžiřch pucž, kiž mam ja řicž,
 řěřch prawy řónž mi wotměřičž,
 řež řnajesč, řčtož je dobre mi
 ř duřchi k řbožu pořłuzi.

Duž wuřwol, řnježe, řčtož ty řžesč
 ř s wóžnej řuku wudžělesč;
 řa wosmu wřcho, řčtož wuřwolišč,
 řjeř řapowjedžesč, dopjelniřch.

řjeř řčžesč radořč, řrudobu,
 řaj jeno duřchi dowěry,
 řo desčč a řłóncžna řařnota
 ři twoje řohnowanje da.

řak dha řwój řhóđ njech řroschtnje du,
 řačž řčžinju řrocžel pořłednu
 ř junu s řuchom wěřjaznym
 řam wěčžnje twoje džěčžo řym!

K. A. Fiedler.

Dži a čžiń teho řunja.

řěšče čžmowy, wěřřkořty a desččožty wječor. řóřbanež řubło řhětro řame řa řo na řónzu wulkeje wřny ležesche. řunje běchu wot wječerje řtanyli a řóřbanež řur řo řhđny, řo by řebi wječorne pačerje s modleřřkich řnihi wucžital. Duž na jene dobo po ř wóřije řaschčowka. řořpedař dweju čželadneju won pořřla, řo bnyřtaj hladałoj, řčto je řo řtało. ředny s njeju řo bórřny wróčži a řospodarjei řjěřny, řo by řucže řa nim řchoł. řčžipny řospodař řtany a řa čželadnym řhwatašče, kiž jeho na řuno k řitnej řomorje wjedžesche, řdžež wjazny měchow s rožku řtejesche. ř řčto tam wuhlada? řó čžmje bě řo řłabemu, řuchemu muřřkej řadžilo, řo s wulkej řchmaru do řomorý řwinycž. řřžom bě řebi ředny řych měchow wřal a řžyřche s nim čžefnyčž, jako bě na přycže řchčowkanje wotrocžł pschischoł a jeho řajal. řěřto tu tón paduch, na wřchěch řtawach řchepotajo, řtejesche a wocžalowalše, řak řo jemu pořndže. řdnyž řo řur jeho dohlada, tón njeřřožowny wřchón řa-

dwélowany žalosczeſche: „Sa bym wam mých rožki kradny!“ — „Ně“, s mlym hlošom bur wotmolwi, „mi jón ty wſak njejſy, ale naſchemu Bohu w njebyſach, kotremuž mam ſo ſa wſcho ſwoje ſamoženje džałowacž. Sthowaj jón ſebi, ja jón wjazy njebyeru, to maſch ty ſ nim ſamym wuczinič!“ Wſchón ſpłóſchenty paduch na bura hladaſche a byly jemu do woczow ſtupachu, kotrež na hluboſe njeſbože poſaſowachu. Potom paſ njewjedziſche, ſchto by prajił a poča jaſotacž: „Wodajče mi moju njeprawdu. To bę přeni křecž, ſo bym něſchto tajke činił; nihdy paſ to wjazy njeſčinju.“

Nadobny hoſpodač bórſy wjedziſche, ſo pſched nim žadny na-kaženy wſchědny paduch njeſteji, ale čłowjeſ, kotrehož bę ſnano najwjetscha nuſa na njeprawy pučž ſahnał. Teho dla čeladnymaj ſ komory hičž kaſaſche, na to ruču ſchepotazeho zuſniła ſapſchimny, ſo by jeho do ſwojeho doma domjedł a njeprſcheſta jemu rěčecž, ſo tola ſabycž njeſmě, tón mých žita ſobu wſacž. W čoplej, wu-terpenej ſtwje ſo taj dwaj ſa blido ſydnyschta, a burowka pſchajne koleſto do boka ſtajiwſchi do wjelba džeſche a ſa zuſeho něſchto hódue k jědži pſchinjeſe. Bur paſ ſo mjeſ tym teho paducha wu-wopraſchowawſche a bórſy jeho zyly bęh ſhoni. Pſcheſ njeſbože a ſhorocž bę wón do hubjenſtwa pſchiſchol. Žona a džečzi ničžo wjazy k jědži nje mějachu. To wón dlěje wjazy widžecž nje móžeſche, a duž bę pſchipołdnju wot nich ſchol ſ tym ſlubjenjom, ſo jim wěſče khlěb pſchinjeſe. Najprjedy bę pſched durjemi proſył a žebrił, ale wſchudžom bu wotpoſaſany. Duž ſebi, nad Bohom a čłowjeſkami ſadwélowawſchi, pſchedewſa, ſo woſmje, ſchtožkuli ſo jemu poſticži, a taſ ſtónčnje do tamneho dwora ſalěſe, hdyž ſo paduch ſčini.

Bę hižom w nožy a dokełž bę jara poſdže, dobročiny hoſpo-dač ſwojemu njewólnemu hoſčej, ſo hiſčče junu won na drohu njetrjebał, lěhwo we ſwojim domje poſticži. To paſ tón zuſy njeprſchija; wón njechawſche ſwojich pſchuwuſnych w njewěſtym wo-ſtajičž. A duž ſo na dompučž poda, wot bura ſe wſchelakej jědžu wobdarjenty. Tež bur njeſabu, jeho napominacž, ſo by tón mých rožki ſobu wſak, kiž wjazy jemu njeſluſcha, ale Bohu, kiž ſa wſchěch ludži, ſa ſlych a dobrych, wſchědnje blido bohacže krywa.

Najajtra tón paduch ſažo na tamne kubko pſchińdže, ſo by ſe ſwojim dobročjelom rěčzał. Wſchón poſutny a pſchi tym dža-łowny ſo jemu wuſna a wobkrucžowawſche, ſo bu pſcheſ jeho nadob-noſčž wobarnowany a pſched dalſchim ſkaženjom wukhowany. Nutrnje jeho proſcheſche, jeho ſa dželacžerja pſchijecž, ſo by khlěba mēł. Tež k temu bę bur ſwólniwy. A wón ſo teho ženje kał njeje, pſchetož tutón nowy dželacžer je ſwojemu knjeſej ſ najwjetschej pil-noſčžu a ſwěrnocžžu płačžil. Wón bu zyly hinajſchi a je ſo ſe ſwo-jim domom čžeſnje žiwil. Huſto by ſo na tamnu deſchčožtu nóz dopomnił, w kotrejž bę ſa kłóčž wjele dobreho doſtał.

Tón bur paſ na ſebi wěrnocžž tamneho ſłowa wohlada: „Nje-ſapłacžče kłóčž ſe kłóčžu ani ſwarjenje ſe ſwarjenjom, a wěſče, ſo wy k temu powołani ſeže, ſo byſčče to žohnowanje herbowali!“

Poſluchaj na hlóſ ſwědomnja.

Nunje hdyž njeđzeli ke mſchi džeč, čzřjódtu knjeſow a knjež-now nadeńdžech, kiž k rězy džečju, ſo bychu mjeſ ſemſchenjom partiju w čołmach na rězy činili. Wjekele wyſtanye ſ jich erta kliczeſche. Tola ſlyſchach, ſo žónſki hlóſ ſ jich přiedžiſny rjetny: „Wy ſmy wěſče na njeprawej dróſy. Moje ſwědomnje mje ſwari; ja čžu ſo wróczič.“ Duž drugi hlóſ džeſche: „To wſchak ničžo ſle njeje, hdyž ſo na wodže trochu ſawjekełimy; wſchako ſmy wob-

ſamkli, ſo na wječžorne ſemſche pónđžemy.“ Sažo tón přeni hlóſ ſforžeſche: „Sa dyrby ſo wróczič. Sčto budže mój nan prajicž, hdyž to ſhoni!“ Pſchi tym bęchu k rězy doſchli. Sedny ſa druhim do čołma ſtupaſche. Hiſčče raſ ſo ta knježna woba-raſche, na poſledku ſo paſ nuſowanju tych druhich podwoli.

Čołm ſo wot brjoha ſtorčži. Wjekele božemje ſ njeho k nam pſchihladowarjam kliczeſche, a jedyn wot naſcheho boka wuwola: „Sbožowny pučž!“ Huſdom jedyn ſ tych knjeſow w čołmje po-ſtany, ſejmaſche ſwój klobuſ a ſo podžatowa. Pſchi tym ſo pſche-hlada, pſcheſhepny ſo a ležeſche we wodže. Saſſchil ſaklicža a wſchitzu w čołmje ſo na boč padnjeneho čziſchčžachu, ſo bychu jeho wuczahnyli. Čołm ſo teho dla na boč lěhacž poča, počzře wodu, a prjedy hačž ſo dohladachu, wſchitzu w khetro hluboſej rězy pluſkotachu.

Na mēſče mužojo, kiž na brjoſy ſtejachu, do čołmow ſe-ſtafachu a kaž ſchipy k měſtu njeſboža lecžichu. Wo nětotrych mjeſ-ſchinach jeneho po druhim, mokrcho kaž rybu, ale wſchitkich žiwych pſchijewjeſechu. Hdyž paſ ſo roſhladowachu, ſo poſaſa, ſo dwaj pobrachowawſchta, jedyn mužſki a ta bojaſna knježna. To mjeſ-nimi žane małe wobžarowanje njewubudži. Duž paſ hiſčče dwaj čołmaj pſchijědžetaj a wjeſłowač hižom naſdala wołaſche: „Wy mamy hiſčče dweju.“ — „Staj žitwaj?“ wſchitzu kaž ſ jeneho erta wołachu. — „Tu je tón knjeſ“, ſo ſ čołma rjetny „ale mi čže ſo ſdacž, ſo je morny. W druhim knježna leži, kiž ničžo wjazy njeprſkne.“ — „Se dha woprawdže morma?“ ſo ſe ſtyknoſčžu jejny bratr praſcheſche. — „Najſterſcho“, čołmač wotmolwi. Tón bratr kaž bjeſ roſoma ſakhadžeſche. Wobaj tepjenaj buſchta, do domu donjeſenaj a lěkarjo ſo prózowachu, jeju k žiwjenju ſbudžicž. Wo 10 mjeſſchinach tón mužſki dyhacž poča. Ta knježna paſ morma woſta. „Žana rada!“ lěkarjo džachu.

Nětko dyrbjał widžecž, kał ſo tón bratr rudžeſche. „D moja ſotra! moja ſotra!“ wón wołaſche, „čzył tola Bóh, ſo budžich ja na twoje měſto wumrjel. Sa bym čže ſawjedł, ſo by ſobu ſchła. Sa bym wina na twojej ſmjercži! Sčto jeno naju nan ſapocžnje, hdyž žalóſnu pomjeſčž ſhoni?“ Tał na pſchemo wołaſche. Teho towarſchojo jemu pſchirěčžowachu, ale wón njechawſche ſebi rěčecž dacž.

Sčto wſcho pomhaſche? Nětko bęſche pſchepoſdže. — Teho dla poſluchaj na hlóſ ſwojeho ſwědomnja, ſo by wobžarowacž njetrjebał, hdyž žana rada wjazy njeje!

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Wěža w Grodžiſčžu ſo wobnowi. Pſchi tym je ſo tež kula a ſhorhoj na wěži dele wſala. Kula je bohužel pſcheſ wjedro khetro počzěpila, ſo je jejne wopſchijecže nimale zyly ſanicžene. Wot ſtarych piſmow, kiž ſo w nej khowachu, bęchu hiſčče dvě ſtarej ſerbskej kniſy ſ lěta 1818 k dopomnječžu na jubilejſki ſwjedžen reformazije a někotre kručy piſma ſ lěta 1800 ſdžeržane. Pjenježne kručy — něhdže 40 — bęchu ſo ſdžeržale. Wbyſche nětotrych Lutherowych wopomnjeſſkich pjenjeſow a nětotrych jubilejſkich k 50-lětnemu kralowanju krala Wjedricha Augusta I. Saſſkeho ſ lěta 1818 namatachu ſo ſaſte a němſte pjenjeſy ſ lěta 1676 do 1892. Wone ſo ſažo do kule počoža ſa poſdžiſche čaſy.

— Měſto Žitawa nětko ſwojeho noweho wyſchſcheho mēſchčža-noſtu doſtanye. Najprjedy bęſche ſo mēſchčžanoſta ſ Burgſtáda, dr. Roth, wuſwolil. Teho paſ wokrjěkne hejtmanſtvo wobkrucžilo njeje a je ſo wo tym ſamo w ſaſkim hejmje jednało. 20. au-guſta ſměje ſo nětko ſapoſaſanje nowowuſwoleneho wyſchſcheho mēſchčžanoſty dr. Kůlza pſcheſ knjeſa wokrjěkneho hejtmana ſ Grauſhara.